

Вяра

НАСТАВЛЕНИЯ НА СВЕТИ ИСААК СИРИН

☒ **О**мрачението на душата произлиза от безпорядъка в живота.

...

По-добре да живееш със зверове, отколкото с хора с лошо поведение.

...

Преди всички страсти е самолюбието, преди всички добродетели - пренебрегването на покая.

...

Който обича всички еднакво от състрадание и без разлика, този е достигнал съвършенство.

...

Пред Бога по-драгоценни от всяка молитва и жертва са скърбите, (претърпявани) заради Него и в Негово име.

...

Колко е прекрасна и достойна за похвала любовта към ближния, стига грижата за нея да не ни отвлича от любовта към Бога!...

Милостивият човек е лекар на своята душа.

...

Господният ден е тайна на онова познание на истината, което не може да бъде прието от плът и кръв, и тя е непостижима за разсъжденията. В този век няма ден осми,

нито истинска събота. Защото този, който е казал, че "в седмия ден Бог си почива", е казал това за почивката (на нашето естество) от делата в този живот, тъй като гробът също е от физическо естество и принадлежи на този свят. В шест дена изминаваме жизненото поприще чрез пазене на заповедите; седмия прекарваме изцяло в гроба; а в осмия излизаме от него.

ЗА СТЕПЕНИТЕ НА ПОЗНАНИЕТО - СЛОВА 26, 27, 28 ОТ „ПОДВИЖНИЧЕСКИ СЛОВА“ НА СВЕТИ ИСААК СИРИН

Първа степен на познанието

Когато познанието следва плътското желание, тогава свежда в едно следните способности: богатство, тщеславие, разкош, телесен покой, желание за словесна мъдрост годна за управление в този свят, и от която произтича обновлението в изобретенията, изкуствата и науките, и във всичко останало, с което се увенчава тялото в този видим свят... И то се нарича **ГОЛО ПОЗНАНИЕ**, понеже изключва всяка грижа за Божественото, и поради преобладаването на тялото внася в ума неразумно безсилие и цялата му грижа е само за този свят... То си въобразява, че всичко става само по негов промисъл... то не умее да възлага грижата за себе си на Бога, в упование на вярата в Него. И затова във всичко, което се отнася до самото него, то бива заето от измисляне на средства и хитрости... Тъкмо в това познание е насадено дървото за познаване на добро и зло, изкореняващо любовта...

Истинското познание усъвършенства в смирението душите на придобилите го, както е усъвършенствало Моисей, Давид, Исаия, Петър, Павел и другите светии, сподобили се с това, според мярката на човешкото естество, съвършено познание... А другото познание както е свойствено за него, се гордее,

защото ходи в тъмнина, оценява собствеността си, сравнявайки я с това, което е на земята, не знаейки, че има нещо по-добро от него...

Втора степен на познанието

Когато човек, като остави първата степен, бива зает с душевни помисли и желания, тогава в светлината на естеството на душата, както чрез телесните чувства, така и чрез душевните помисли, извършва следните гореспоменати превъзходни дела, а именно: пост, молитва, милостиня, четене на Божественото писание, различни добродетели, борба със страстите и други. Защото всички добри дела, всички добри състояния, забелязани в душата, и чудните начини на служение в Христовия двор, на тази втора степен на познанието извършва Светият Дух, посредством действието на силата на познанието. И тъкмо то посочва на сърцето пътеките, водещи ни към вярата, чрез него събираме напътствия за бъдещия век. Но и тук познанието все още е телесно (в представите си) и сложно. И макар това познание да е път, който ни води и ни препраща към вярата, все пак има и още по-висша степен на познанието. И ако някой преуспее, ще намери възможност с Христовата помощ да бъде издигнат и на нея, **когато положи основата на своето дело в безмълвното отдалечаване от хората, в четенето на Писанието, в молитвата и в останалите добри дела**, чрез което се извършва всичко, отнасящо се към второто познание. И тъкмо чрез него се произвежда всичко добро; то се нарича знание на делата, понеже чрез външни дела посредством телесните сетива, извършва делото си на външната степен.

Трета степен на познанието (степен на съвършенството)

Но чуй как човек се извисява, придобива духовност и се уподобява в житието си на невидимите сили, които изпълняват

служението си не чрез външно извършвани дела, но чрез **дела, извършвани посредством загрижеността на ума.** Когато познанието се издигне над земното и над грижата за земните дела, и започне да изследва своите помисли в това, което е вътре и е скрито за очите, и започне да пренебрегва това, от което произлиза непотребство на страстите, и се простре нагоре, последва вярата в грижите за бъдещия век, и в копнежа по обещаното ни, и в търсене на съкровения тайни, тогава самата вяра поглъща това познание и се обръща, и го ражда отново, така че то изцяло става дух.

Тогава то може да се издига на крилете си в областта на безплътните, да се докосва до дълбините на неосезаемото море, представяйки в ума си Божествените и чудни действия на промисъла в естествата на мислените и чувствените същества, и да изследва духовните тайни, постигати с проста и тънка мисъл. Тогава вътрешните чувства се възбуждат към духовно действие, съобразно състоянието, биващо в онзи живот на безсмъртие и нетление, понеже още в тукашното състояние сякаш тайно, то е приело мислено възкресение като истинско свидетелство за всеобщото обновление.

Общ преглед на трите познания:

Първата степен на познанието охлажда душата за делата на ходене по Бога.

Втората съгрива душата за бързия вървеж към това, което е на степената на вярата.

Третата степен е покой на делата (което е образ на бъдещето) в едно вечно поучаване на ума, наслаждаващо се на тайните на бъдещето. Но тъй като естеството не може още напълно да се извиси над състоянието на умъртвяване и тегота на плътта, и да се усъвършенства в онова, духовното познание, корто е по-висше от другото,

отклоняващо се познание, то и това познание не е в състояние да послужи за съвършенство, нямащо недостатъци..

"Свети Исаак Сириин - Подвижнически слова"

ЗА ПОЗНАНИЕТО, СМИРЕНИЕТО, ПОСЛУШАНИЕТО И БОЖИЯТА ВОЛЯ

Св Исаак Сириин

На този, който е познал себе си, се дава познание за всичко; защото да познаеш себе си е пълнота на познанието за всичко, и вследствие на подчинението на душата ти на Бога, на теб ще се подчини всичко. Когато смирението се възцари в твоя живот, тогава твоята душа ти се покорява, а заедно с нея ще ти се покори и всичко, защото в Твоето сърце се ражда Божият мир. Но докато ти си вън от него, не само страстите, но и различните обстоятелства непрестанно ще те преследват и притесняват...

из "Подвижнически слова" - Слово 74

"Близки и любезни са Му онези, които ходят пред Него в страх и благоговение и изпълняват волята Му, че угодни на Бога са доблестните дела и чистата съвест. А онези, които унижават Господните пътища, и Той унижава, отхвърля ги от Своето лице и отнема благодатта Си от тях."

из Слово 62

"Тайните биват откривани на смиреномъдрите."

из Слово 67

"Който не покорява себе си на Бога, той покорява себе си на Неговия противник."

"Блажен е този, който се е отстранил от света и от неговата тъмнина, и внимава единствено върху себе си. Защото прозорливостта и разсъдителността не могат да действат или да служат на този, който прекарва живота си в суетни дела."

из Слово 71

"... гордостта не разбира, че ходи в тъмнина, и че няма понятие за мъдростта, защото, как и да разбере тя това, когато пребивава в помрачение? Затова именно чрез помрачената си мисъл тя се превъзнесе над всички, бидейки по-нищожна и по-немоощна от всички и неспособна да познава пътищата Господни. А Господ скрива от нея Своята воля, защото тя не е пожелала да ходи в пътя на смирените. На нашия Бог да бъде слава во веки веков! Амин."

"Подвижнически слова" - Слово 69

ЗА ИЗКУШЕНИЯТА

Св. Исаак Сирин

Без допускането на изкушенията не е възможно ние да познаем истината... Без влизане в изкушения никой не може да придобие духовна мъдрост.

Без надежда, придружавана от вяра, душата не може да се реши смело да пристъпи към изкушението. А без да е изпитало осезателно Божието покровителство, сърцето не е в състояние да се надява твърдо на Бога.

Дивната Божия любов към човека най-добре се осъзнава тогава, когато той се намира в обстоятелства, които рушат надеждата му. Тук Бог показва Своята сила в неговото спасяване. Защото **човек никога не познава Божията сила, докато е в покой и слободия.**

Не се удивлявай, че когато речеш да се потрудиш в някоя добродетел, отвсякъде нахлуват върху тебе жестоки и силни скърби. Слава на Бога, Който с горчиви лекарства ни довежда до състоянието да се наслаждаваме на здраве! Няма човек, който да не скърби по време на изпитанието. Няма човек, комуто да не се струва неприятно времето, когато той пие горчилката на изкушенията. Но **без тях не може да се придобие здраве и сила.**

Не вярвай на себе си, че си силен, докато не бъдеш изкушен и не се покажеш непроменен. Във всичко изпитвай себе си! Придобий права вяра, за да победиш враговете си! Нека умът ти не бъде високомерен и не се ослания на силата си, за да не паднеш по Божие допущение в естествена немощ и тогава от собственото си падение ще узнаеш колко си слаб. Не се надявай на своето знание, за да не те улови врагът... в своята хитрост! Не се хвали никога в разговорите си със своите дела, за да не бъдеш посрамен! Във всичко, с което човек се хвали, Бог допуска той да се промени, за да бъде унижен и да се научи на смирение.

ЗА АНГЕЛИ

Св. Исаак Сирин

Какво да кажем за много подвижници, странници и истински монаси, които превърнаха пустинята в населена земя и място за пребиваване на ангелите, които ги посещавали поради техния свят живот? Като истински приятели, служещи на един Господ, небесните сили се смесвали с пустинниците. И тъй като те били оставили земята и възлюбili небето, ангелите не се скривали от тях. Понякога те ги поучавали за тяхното

поведение и отговаряли на техни въпроси. Понякога им показвали пътя, когато се изгубели в пустинята. Понякога ги освобождавали от изкушение.

Понякога ги спасявали от опасност, която внезапно ги връхлитала - например от змии или падащи скали. Понякога във време, когато сатаната ги нападал, ангелите се явявали и съобщавали, че са пратени да ги подкрепят и ободрят със словото си. Понякога ги лекували от болести, дошли по една или друга причина, като ги докосвали с ръце. Понякога, докосвайки изнуреното от пост тяло на подвижника, те му вдъхвали свръхесествена сила. Понякога им носели храна, топъл хляб и маслини, или плодове. Други пък били уведомявани за деня на своята смърт.

Колко дълго трябва да се изброяват делата на любовта на ангелите към нашия род и грижи, които те проявяват към праведниците, като по-големи братя към по-малки. Това прави ясно за всеки, колко близко до нас е Господ и колко много се грижи за Своите приятели, които поверяват своя живот в ръцете Му и с чисто сърце Го следват.

ВЯРА И ПОЗНАНИЕ

Св. Исаак Сирин

Познанието е противно на вярата. Вярата във всичко (във всички свои действия) което се отнася до нея, е нарушение на законите на познанието, впрочем - **на недуховното познание**. Законът на познанието е такъв, че то няма власт да прави нещо без издирване и изследване, а обратно - **издирва възможно ли е да стане това, за което се мисли и което се иска**.

А какво прави вярата? Тя не се съгласява да пребивава в

този, който се приближава към нея неправилно. Без издирвания и без свои способности на действие познанието не може да бъде придобито. И това е признак на колебание в истината. А вярата изисква единствено чист и прост образ на мислите, далеч от всяка хитрост и издирване на начини (действия).

Виж как те се противят една на друга.

Домът на вярата е младенческата мисъл и простото сърце... А познанието поставя примки пред простотата на сърцето и мислите и ѝ се противи. **Познанието е пределът на естеството** и го опазва във всичките му пътища. **А вярата извършва хода си по-високо от естеството...**

Познанието е безукорно, но вярата е по-висока от него... **Ние укоряваме не самото познание, но това, че то използва различни способности в които върви против естеството и това, че се приближава до демонските чинове...**

Самото познание се усъвършенства от вярата и придобива сила да се изкачва нагоре, да усеща това, което е по-горе от всяко усещане, да вижда онова сияние, което е неуловимо за ума и за познанието на тварите. **Познанието е стъпало, чрез което човек се изкачва на висотата на вярата и щом я достигне, не се нуждае вече от него...**

"Свети Исаак Сирин - Подвижнически слова"

{{_LINK1_}}